

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
— ΣΥ φέρε άμείως! φώναξε ο λόρδος Βέντγουοθ στην άκόλουθό της Άρτέμιδος. Μπορεί άποψε να μπουν οι Γάλλοι μέσα στην πόλι και δέν έχω ούτε τη διάθεσι, ούτε τον τρόπο να σέ προστατεύσω. Πήγανε να βρής τον πατέρα σου! Πήγανε και πές και στις άλλες συναδέλφους σου να κάνουν το ίδιο.

— Μά, μιλώδε... θέλησε να πη ή άκόλουθος.
— Α! Έκανε ο Βέντγουοθ, χτυπώντας με όργη το πόδι του. Δέν άκουσες τί ελα; Πήγανε! Διατάσσω...
— Ωστόσο, μιλώδε... Έκανε ή Άρτεμης.
— Ελα, κυρία, πώς διατάσσω! την διέκοψε ο τέως κυβερνήτης του Καλαί.

— Η ύπηρεσία περιόριση βγήκε έξω.
— Δέν σάς άναγνωρίζω σήμερα, μιλώδε, ελετε ή Άρτεμης έπειτα από μιά σιωπή γεμάτη άγωνία.

— Δέν μ' άναγνωρίζετε, γιατί δέν με είδατε άκόμα νικημένο, κυρία, άπάντησε ο λόρδος Βέντγουοθ μ' ένα παροδ χαμόγελο. Ναί! Είμαι νικημένος, δολόφει νικημένος, νικημένος χωρίς έλλειδα και χωρίς επανόρθωσι! Χαρείτε λοιπόν!

— Ωσοτε ή έπιτυχία των Γάλλων ελετε τόσο βεβαία; ρώτησε ή Άρτεμης, ή όποία με δυσκολία κειτόριθνε να συγκρατήση τη χαρά της.

— Πώς να μην ελετε βεβαία, κυρία; Όλα τα φρούρια ελετε δικά τους. Σε λίγο θα μπουν και στο Καλαί. Χαρείτε!...

— Ω! άπάντησε ή Άρτεμης όταν έχει κανείς αντιπάλους σαν κι εμάς, μιλώδε, δέν ελετε ποτέ βέβαιος για τη νίκη και χωρίς να θέλω, άμφιβάλλω άκόμα πολύ για όσα μου λέτε.

— Μά δέν βλέπετε, κυρία, φώναξε ο λόρδος Βέντγουοθ, δέν βλέπετε, ότι αυτή τη στιγμή είμ' ένας λιποτάκτης; Παρακολούθησα τον άγώνα ως το τέλος του κι' επειδή δέν θέλω να παρερθεθώ και στην καταστροφή, βρισκόμαι αυτή τη στιγμή εδώ. Ο λόρδος Ντέριαν σέ μάμισε όσα θα παραδοθής. Σε μάμισε όσα, κυρία, οι Γάλλοι θα μπουν θριαμβικικά στο Καλαί κι' ο ύποκόμης ντ' Έξμής μαζί τους. Χαρείτε λοιπόν!

— Τα λέτε όλ' αυτά μ' ένα τόνο, μιλώδε, όσοτε δέν ξέχω άν πρέπει να τα πιστέρω, ελετε ή Άρτεμης, ή όποία όσπτόσο άρχισε πειά να έλιψη και της όσπότες το βέβαιμα έλαυσε με την ιδέα της προσεχούς της άπελευθερώσεως.

— Τότε, για να σάς πείσω, κυρία, ελετε ο λόρδος Βέντγουοθ, γιατί έπιμένω όσπιδήσοτε να σάς πείσω, θ' αλλάξω τρόπο έκφράσεως. Σας λέω λοιπόν: Εκτίρια, σέ μάμισε όσα οι Γάλλοι θα μπουν θριαμβικικά στο Καλαί κι' ο ύποκόμης ντ' Έξμής μαζί τους... Τρέψετε!...

— Τι θέλετε να πίντε; ρώτησε ή κόρη του βασιλέως της Γαλλίας, χλωμαίνοντας.

— Πώς; Δέν τα λέω άρκετά καθαρά; ελετε ο λόρδος Βέντγουοθ, πλησιάζοντας την Άρτέμιδα μ' ένα άπειρητικό χαμόγελο. Άκούστε: Σε μάμισε όσα, κυρία, οι ρόλοι μας θα εχουν αλλάξει. Έσείς θα εστε έλευθερη κι' εγώ θα είμαι άχμάλωτος. Ο ύποκόμης ντ' Έξμής θα σθθ να σάς άποδόση την έλευθερία, την ετυχία, τον έρωτα κι' έμένα θα με ρίξη σέ κάποια σκοτεινή φυλακή... Τρέψετε!...

— Μά γιατί λοιπόν θέλετε να τρέψω; ρώτησε ή Άρτεμης όσπτοχωρόντας ως τον τοίχο στο άντίκρουσμα του γεμάτου από σσοτεινές φλόγες βλέμματός του του άνθρώπου.

— Θεέ μου! Είμ' έγκαλο να το καταλάβετε, ελετε ο λόρδος Βέντγουοθ. Αυτή τη στιγμή, ο κύριος εδω είμ' εγώ. Σε μάμισε όσα, ή μάλλον σέ μιά όσα

κι' ένα τέταρτο, γιατί τα λεπτά περνούν, θα είμαι σολάβος. Σε μιά όσα κι' ένα τέταρτο, θα βρισκόμαι στη διάθεσί σας. Τώρα όμως εστε στη δική μου. Σε μιά όσα κι' ένα τέταρτο, ο ύποκόμης ντ' Έξμής θα είν' εδω... Τώρα όμως είμ' εγώ εδω... Χαρείτε λοιπόν και τρέψετε, κυρία!...

— Μιλώδε! Μιλώδε! φώναξε ή φτωχή Άρτεμης τρέμοντας. Τι θέλετε από μένα;

— Τι θέλω από σένα; Έσένα την ίδια; άπάντησε με φωνή βαθείά ο νικημένος κυβερνήτης του Καλαί.

Κι' έπληρώσε προς την Γαλλίδα πριγκίπισσα.

— Μή με πλησιάζετε!... Άλλοίως, θα φωνάξω και θα σάς άμείσω, μιλώδε! φώναξε ή Άρτεμης, νικημένη από ένα άπεύρωτο τρόμο.

— Φώναζε! Το ίδιο μου κάνει! άπάντησε ο λόρδος Βέντγουοθ με μιά πένθη γαλήνη. Το μέγαρο είν' έρημο, οι δρόμοι ελετε έρημοι! Κανείς δέν θ' άκούση τις φωνές σου, τοιλάστον πριν περάσει μιά όσα. Δες! Δέν έλαβα καν τον κόπο να κλείσω τις πόρτες και τα παράθυρα, τόσο είμαι βέβαιος ότι δέν θα έρθη κανείς πριν από μιά όσα!...

— Μά σέ μιά όσα, όπως βεβαιώνετε, θα σθθουν οι Γάλλοι; άπάντησε ή Άρτεμης. Τότε θα σάς καταγορήσω μπροστά τους και θα σάς σσοτώσω!

— Όχι, άπάντησε ψυχρά ο λόρδος Βέντγουοθ, γιατί θα σσοτωθώ μόνος μου. Νομίζεις, ότι μπορώ να έλξήσω μετά την έλαση του Καλαί άν' τους Γάλλους; Είμαι άσπαρασμένος σέ μιά όσα να σσοτωθώ. Άς μη μιλάμε πειά για αυτό! Μά προηγούμενος, θέλω να σέ πάρω άν' τον άγαπημένο σου και να βανολοήσω συγχρόνως, μέσα σέ μιά ήδονη τρομερή και ύπερτάτη, την εκδίχησί μου και την άγάπη μου. Έμπρός, φρούρια μου! Η άρνήσεις σου και ή περιφρονήσεις σου δέν περνάνε πειά! Δέν παρακαλώ πειά, διατάσσω!... Δέν ίκετεύω πειά, άπαται!

— Κι' εγώ πεθαίνω! φώναξε ή Άρτεμης, τραβώντας άν' τον κόρφο της ένα έγχειριδίο.

Μά πριν προκτάσει να χτυπήση μ' αυτό το στήθος της, ο λόρδος Βέντγουοθ όρμησε προς το μέρος της, έπιασε τα λεπτά της χέρια με τα δινάτα χέρια του, της άρπαξε το έγχειριδίο και το πέταξε μακριά.

— Όχι άκόμα! φώναξε ο Άγγλος λόρδος μ' ένα τρομακτικό χαμόγελο. Δέν θέλω, κυρία, να χτυπηθής άκόμα. Άργότερα, κάνετε ό,τι θέλετε. Άν προτιμάτε να πεθάνετε μαζί μου, παρὰ να ζήσετε μαζί του, εστε άπολύτως έλευθερη να το κάνετε. Μά ή τελευταία αυτή όσα, γιατί μιά όσα μας μένει άκόμα, ή τελευταία δική μου. Αυτή ή όσα θα μ' άπορημώση για την αιώνια κόλαση, στην όποία θα καταδικασθώ. Και θέλησε να την άρπάξη στην άγκαλιά του.

Τότε ή Άρτεμης, νοιώθοντας ότι ή δινάμεις της τής έγκατέλειπαν, σίχτηκε στα πόδια του.

— Έλεος, μιλώδε! φώναξε! Έλεος! Σας έρωτώ έλεος γονατιστή! Σας έξορκίζω στη μητέρα σας! Θυμηθείτε πώς εστε είνγενής!

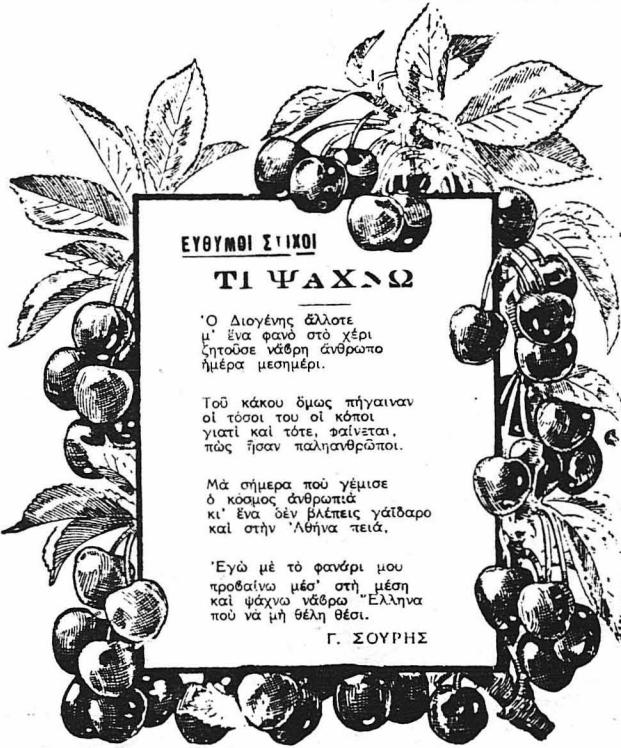
— Είνγενής! άπάντησε ο λόρδος Βέντγουοθ ζωνώντας το κεφάλι του. Ναί, ήμουν είνγενής και συμπεριφερόμουν σαν είνγενής, μου αινείται, όσο θρωάθηα, όσο έλιξα, όσο ζούσα. Μά τώρα, δέν είμαι πειά είνγενής! Είμαι άπολύστοτα ένας άνθρωπος, ένας άνθρωπος που θα πεθάνη και θέλει να εκδιχηθής...

Και σκιδώντας, άνασήσωσε την πριγκίπισσα ντε Κόστρο, ή όποία κειτόταν μπρος στα πόδια του, σφιγγοντας την σαν τρελλός.

Η Άρτεμης ήθελε να παρακαλήση, να φωνάξη, μά δέν μπορούσε.

Έξαφνα, εκείνη τη στιγμή, όχλοθη άκούστηκε άν' το δρόμο.
— Α! Έκανε μόνο ή Άρτεμης, της όποίας το οδυσμένο βλέμμα έπιμνημόθηκε από κάποια έλαύα.

— Όραία! Έκανε ο Βέντγουοθ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΣΙΧΟΙ
ΤΙ ΨΑΧΝΩ

Ο Διογένης έλλοτε μ' ένα φανό στο χέρι ζητούσε νάβρη άνθρώπο ήμέρα μεσημέρι.

Του κάκου όμως πήγαιναν οι τόσοι του οι κόποι γιατί και τότε, φάνεται, πώς ήσαν παληανθρώποι.

Μά σήμερα που γέμισε ο κοσμος άνθρωπά κι' ένα δέν βλέπεις γιάδαρο και σθν Άθήνα πειά.

Έγώ με το φανάρι μου προβαίνω μέσ' στη μέση και ψάχνω νάβρη. Έλληνα που να μη θέλη θέσι.

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

αυθ, μ' ένα καταχθόνιο γέλιο. Φαίνεται πως οι κάτοικοι της πόλεως άρχισαν να κερλατούν τα σπίτια των συγκατοίκων των, περιμένοντας τους έγχρους! Έστω! νομίζουν πως κάνουν καλά. 'Ο κυβερνήτης τους άλλοτε έδω τους δίνει το παρόδειγμα.

Άνασκήκωσε την Άρτεμιδα, όπως θ' άνασκήκωνε ένα παιδάκι, και την μετέφερε έξαντλημένη, σχεδόν άναίσθητη, ως ένα κρεβάτι που βρισκόταν στην άκρη τού δωματίου.

— Έλεος! τραύισε εκείνη.
— 'Όχι! 'Όχι!... φώναζε ό λόρδος Βέντγουοθ. Είσαι πολύ όφραια!...

Η Άρτεμις τότε λιποθύησε...
Μά ό κυβερνήτης δέν πρόφτασε ν' άγγιξη με τό στόμα του τα σβουμένα χείλη της Άρτεμιδος, γιατί την ίδια στιγμή, η πόρτα τού δωματίου άνοιξε με πάταγο.

Ό Γαβριήλ, ό Ζάν κ' ό Πέτρος Πεκουά και τέσσερες—πέντε Γάλλοι τοξότες παρουσιάστηκαν στό κατάφλι της.

Ό Γαβριήλ ώρισξε με τό σπαθί στο χέρι έναντίον τού λόρδου Βέντγουοθ και τού κατάφερε ένα δινκατό ράπισμα, φωνάζοντας :
— Άθλιε!

Ό λόρδος Βέντγουοθ, με τά δόντια σφιγμένα, ώρπαξε τό σπαθί του πού τού είχε άφήσει σ' ένα κάθισμα.

— Πύσσ! φώναζε ό Γαβριήλ στους δικούς του, πού ήθελαν νά επέμβουν. Θέλω νά τιμωρήσω μόνος μου τόν άτιμο.

Κι' άμέσως οι δύο αντίπαλοι, χωρίς νά πούν λέξι, άρχισαν νά διασταυρώνουν τά ξιφη τους με λύσσα.

Ό Ζάν κ' ό Πέτρος Πεκουά κ' οι σύντροφοί τους παραμέρισαν, γιά νά τους κάνουν τόπο, άφρονι μάτρες, μα όχι και άδιάφοροι τής θανάσιμης αϊτής μοναχίας.

Η Άρτεμις έντομεταξί έξακολούθησε νά κοιτέται άναίσθητη στό κρεβάτι.

Οι άναγνώστα μας θα μάντεψαν χωρίς άλλο, πως ή άπροσδόκητη αϊτή βοήθεια έφτασε στην άνευρέσαστη Άρτεμιδα πού πη γούγρια άπ' ό.π. περιμενε ό λόρδος Βέντγουοθ.

Ό Πέτρος Πεκουά, κατά τις δύο προηγουμένως ήμέρες, είχε σύμφωνα με τις ύποσχέσεις του πρós τόν Γαβριήλ, έξεγείρει και όπλίσει όλους τους Γάλλους τού Καλαί. Κι' έπειδή ή νύχι ήταν βεβαία, κανείς δέν είχε διατάσει νά πάη μαζί τους.

Ό όπλοποιός όσάτσο, ό όποιος ήθελε νά χτυπήση στό σίγουρα, περιμενε την κατάλληλη στιγμή γιά νά δράση, γιά νά μνη ένδθεση άνώφελα τή ζωή εκείνον πού την έμπιστευθήκαν σ' αυτόν. Μά όταν κινεήτθηκε κ' ό Παλιός Πύργος άπ' τούς Γάλλους, χωρίς νά διατάξει πειά, συγκέντρωσε όλους τους έπιστατήτες κ' έσήμανε πρής φρεξ τό κινηρηκό τού κέρμας, γιά νά δώσει στον Γαβριήλ τό συμφορημένο σήφημα.

Άμέσως ό ύποκόμης ντ' Έξιμς και οι μσοί άπ' τούς άνδρες του, ώριμισαν έξω άπ' τó φρούριο τού Ρίσιπανκ. Τό μικρό άπόσπασμα πού φήγαγε την πόλι στο μέρος αυτό, άραπλίστηκε γούγρια, ενώ συγχρόνως οι Γάλλοι πολίτες τού Καλαί άνοιγαν την πύλι στους συμπρωτίτες τους.

Έπειτα, όλοι μαζί έτρεξαν πρós τó μέρος όπου άμυνόταν ό λόρδος Ντεβόν κατá τόν στρασηματόν τού Γκιξ και τόν έθεσαν έτσι μεταξύ δύο πυρών.

Τί μπορούσε νά κάνει πειά ό άντακατατίτης τού λόρδου Βέντγουοθ, άφοδ ή γαλλική σημάια κινείταε κίολας μέσα στο Καλαί; Άναγκάστηκε λοιπόν νά στείλη άμέσως άντιπροσώπους του απόν δοικα ντ' Γκιξ.

Αυτό ζητούσαν άλλοστε κ' ό Γαβριήλ κ' ό Πεκουά. Μά εκείνοι πού τους άνηγουσε τώρα, ήταν ή άπουσία τού λόρδου Βέντγουοθ από τά τείχη της πόλεως, μεταξύ των στρατόν του. Κιουειμένοι τότε από ένα μπητικό προαίσθημα, άφησαν τά τείχη, όπου άνηγουσαν οι τελευταίοι πυροβολισμοί και άωλοηθούνε από τέσσερες—πέντε στρατιώτες, διευθύνθηκαν πρós τό δικακήτριο.

Βρήκαν όλες τις πόρτες του άνοιχτές και μπήγαν μέσα χωρίς καμιά δυσκολία, φτάνοντας έτσι ως τό δωμάτιο της Άρτεμιδος, τή στιγμή πού ό τιφλωμένος άπ' τό πάθος του λόρδος την είχε πειά άνυπερέσαστη στη διάθεσί του.

Η μοναχία τού Γαβριήλ και τού κυβερνήτου τού Καλαί βάστηξε πολύ.

Οι δύο αντίπαλοι φαινόντουσαν έξ ίσου έπιχειρη στο σπαθί κ' έδειχγαν κ' ό ένας κ' ό άλλος την ίδια φρηραμία κ' λύσσα. Τά σπαθιά τους χτυπόντουσαν κ' έβγαζαν άστραπές.

Όσάτσο, έπειτ' από δύο λεπτά, τό σπαθί τού λόρδου Βέντγουοθ τού έφανε άπ' τό χέρι, καθώς τό χτύπησε με δύναμι ό ύποκόμης ντ' Έξιμς.

Ό Άγγλος εύπατρίδης, γιά ν' άποφύγη τό χτύπημα τού άντιπάλου του, θέλησε νά παραμείρη, μα γλύστηρησε στο πάρηέτο κ' έπεσε κάτω.

Η δρηγή, ή περιφρόνησις, τό μίσος κ' όλα τά δινκατά συναισθηματα πού φούσκωναν έκείνη τή στιγμή την καρδιά τού Γαβριήλ,

δέν άφιναν πειά τόπο στη μεγαλοηχηία.
'Όχι!... Δέν θα χάριζε τή ζωή σ' έναν τέτοιο άτιμο αντίπαλο. Σε μία στιγμή βρήθηκε από πάνω του και ύψωσε τό ξιφος του.

Κανείς από τούς μάτρες αϊτής τής σκηνης, πού έννοιωθαν όλοι την ίδια περιφρόνησι πρós τόν κλημένο, δέν θέλησε νά συγκρατήση τό εκδιχητακό χέρι του.

Μά έξαφρα η Άρτεμις ντ' Κάστρω συνήλθε άπ' τή λιποθύμια της, πού είχε κρατήσει όσο και ή μοναχία.

Άνοιγοντας τά μάτια της, είδε τό Γαβριήλ πάνω άπ' τόν λόρδο Βέντγουοθ, έτοιμο νά τόν σκοτώση. Κατάλαβε διέσεως τά πάντα και χωρίς νά διατάξη καθόλου, έτρεξε πρós τόν άγατημένο της.

Κατά μιά περιεργη σήμπτωση, ή τελευταία κρηγή πού είχε βγάλει πρην λιποθύμησης, ήταν ή ίδια μ' αϊτην πού έβγαλε μόλις άνεκτησε τις αϊθήσεις της :
— Έλεος! φώναζε.

Παρακαλούσε τώρα γιά τόν άνθρωπο, ό όποιος πρδ όλίγον δέν είχε άκούσει τις ίκεσις της.

Ό Γαβριήλ, στο άντίκρισμα της λατρευτής του Άρτεμιδος, άκούγοντας τόν παντοδύναμο γι' αϊτόν τόνο της φωνής της, δέν έννοιωσε πειά τίποτε άλλο από την τρυφερότητα του και την άγάπη του πού τόν κλημνύριζαν διάολητρο. Κι' έτσι, ή έπεικεια διαδέχτηκε τή λύσσα μέσα στην ψυχή του.

— Θέλετε λοιπόν νά ζήση ό άθλιος αυτός, Άρτεμις ;
— Σε παρακαλώ, Γαβριήλ, άνάτησε εκείνη με τή γλυκεία της φωνή. Πρέτει νά ζήση, γιά νά μπορέση νά μετανοήση...

— Έστω! είτε ό νέος, Ό άγγελος σώζει τόν δαίμονα!
Και συγκρατώντας πάντα με τό πόδι του τόν κλημένο λόρδο, πού μούγκριζε, είτε ήηγοος στους δύο Πεκουά και στους τοξότες :
— Πλησιάστε και δέστε αυτό τόν άνθρωπο! Έπειτα ρίχτε τον στη φηλακή τού μεγάρου τον ως δλου ό ύψηλότατος δουξ ντ' Γκιξ ν' άποφασίση γιά την τύχη του.

—'Όχι! Σκοτώστε με!... Σκοτώστε με!... φώναζε ό λόρδος Βέντγουοθ έξαλλος.

—'Όχι!... Κάμειτε αυτό πού σας λέω!... Ξαναείτε ό Γαβριήλ. Άρχίση νά πιστέω κ' έγώ πως ή ζωή θα τιμωρήση αυτό τόν άνθρωπο περισσότερο άπ' τό θάνατο.

Οι τοξότες ύπώκωναν τόν ύποκόμητα ντ' Έξιμς και, μέσα σε μία στιγμή, έδεσαν τό λόρδο Βέντγουοθ, ό όποιος τού άκούο διαμαρτυρόταν και άφριζε. Έπειτα δύο-τρεις άπ' αυτούς, πήραν στα χείρια τους και μετέφεραν έξω χωρίς πολλές διατυώσεις τόν πρην κυβερνήτη τού Καλαί.

Ό Γαβριήλ άπευθύνθηκε τότε στον Ζάν Πεκουά και, προυατά στον έξαδέλφο του Πέτρο, τού είτε :

— Φίλε, διηγήθηκα πρυστά σας στο Μαρτέν Γκέο την παράδοξη περιπέτειά του, και έχετε τώρα τις άποδείξεις της αθώοτητός γιά τήν σεληρη παρεξηγησι πού χτύπησε τόν άθιο άντι τού ενόχου και δέν ζητάτε, όπως ξερο, τίποτε άλλο παρὰ νά τόν βοηθήσετε και νά τόν άναγοήρετε. Κάμετέ μου λοιπόν μα έξδούλευσι...

—Μαντέω, τόν δέκομο ό γενναίος Ζάν Πεκουά. Πρέτει—δέν εν' έτσι;—νά βρω τόν Άιθεόσο Παρε, ό όποιος θα σώση σίγουρα τό φτωκό σας ύπηρέτη... Τρέχω...

Ό Πέτρος Πεκουά κατάλληκτος, κίτατσε και άκοιγη τό Γαβριήλ και τόν έξαδέλφο του.

—Έλα, Πέτρο, τού είτε ό Ζάν. Θα με βοηθήσης κ' έσύ... Α! δέν καταλαβαίνεις... Θα σου πώ τά πάντα στο δρομό και θα καταλάβης τότε τό τρομερο λάθος πού έκανες... Τότε, εμια βέβαιος, πρδτος σου θα θέλησης νά έπισωρθήσης τό κακό πού έκανες στο φτωγό Μαρτέν-Γκέο...

Και άφοδ χαρήτηκε την Άρτεμιδα και τόν Γαβριήλ, βγήκε έξω, παίγωντας μαζί και τόν αδελφό του...

Όταν ν' Άρτεμις έμεινε μόνη μαζί με τόν Γαβριήλ, έκείνη έπεσε γονατιστη πρυστά του, και ύψώνοντας τά μάτια της και τά χείρια της πρós τόν ουρανό και πρós εκείνον πού την είχε σώσει, είτε :

—Νά είστε εύλογημένος, Θεέ μου!... Νά είστε εύλογημένος δύο φορές, γιάτί με σώσατε, και γιάτί με σώσατε με αυτόν!...

XX
ΑΓΑΠΗ ΜΟΙΡΑΣΜΕΝΗ

Έπειτα ή Άρτεμις ρίχτηκε στην άγκαλιά τού Γαβριήλ και φώναζε :

—Και σάς, Γαβριήλ, και σάς πρέτει νά σας εύχαριστήσω και νά σας εύλογήσω... Σας εύχαριστώ! Σας εύχαριστώ!...

—'Ω! τής άπάντησε. Πόσο ύπέφερα τόσο καιρό!...
—Κ' έγώ! είτε εκείνη.

(Άκολουθεί)

